

играѧ, амъ, пїж, ѿдѡ, любѡ, говорѧ Идѡ, сѧ, глаголи, защо то изражаватъ дѣйствието на скачанието наиграніето, и проч. Но това дѣйствиѣ, да скачамъ, може да сѧ дѣйствиѣ ѩ мене, или ѩ другиго: акѡ скачамъ азъ, тога дѣмамъ: азъ скачамъ; акѡ ли ты скачашъ; тога азъ дѣмамъ: ты скачашъ; акѡ ли другиј нѣкой скачა, азъ дѣмамъ: той, онъ скача; акѡ ли смы пакъ много, които скачами, азъ дѣмамъ: мы скачами; акѡли азъ съвасъ не скачамъ, азъ дѣмамъ: вы скачате; акѡли е пакъ рѣчъ за други, които скачатъ, и ѩ които мы нѣсмы, азъ дѣмамъ, оныя скачатъ.

Вижте, какъ има три лица за единственното число, както: азъ, ты, онъ; и три лица за множеството, какъ, мы, вы, сныа.

Когато кажа: азъ скачамъ, сѣкїй разомъка, какъ азъ въ тајъ сѹщъ минѹтъ скачамъ; и това е времѧ СЕГАШНО. Акѡли кажа: азъ сѹмъ скакалъ, тога е времѧ ЗАМИНАЛО: азъ сѹмъ скакалъ вчера всичкиаатъ денъ, и утрѣ, акѡ ще Богъ, пакъ що да скачамъ; и това е времѧ, което ще да бѫде.

Такш имамы три времена: Сегашно, Минало, и Недошло, Има и други времена, които сѧ ѩ тїл произвождатъ, но тїл ще да научите, кога започечните грамматїкъ тъ.

Глаголъ сѧ склонава, когато сѧ изговори по сичките лица и времена.